

วิธีสอนภาษาต่างประเทศแบบ ALM: งานวิจัยจากอดีตจนถึงปัจจุบัน

Audiolingual Method: Researches from Past to Present

ปวีณ บัญปก

บทคัดย่อ

บทความนี้เป็นนำเสนองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนแบบฟัง-พูด (Audiolingual Method หรือ ALM) ผู้เขียนได้ศึกษารวบรวมงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ เนื่องจากเห็นว่าเป็นวิธีสอนที่เหมาะสมกับสถานการณ์การเรียนภาษาต่างประเทศของคนไทยในปัจจุบัน วิธีสอนแบบฟัง-พูดเป็นวิธีสอนภาษาต่างประเทศที่นักภาษาศาสตร์ในสหรัฐอเมริกาพัฒนาขึ้นในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 เพื่อฝึกฝนให้เจ้าหน้าที่และทหารอเมริกันที่จะไปประจำการยังประเทศต่าง ๆ สามารถพูดภาษาต่างประเทศได้ในระยะเวลาอันสั้น วิธีสอนแบบฟัง-พูดนี้ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในช่วงทศวรรษที่ 1940-1960 หลังจากนั้นนักวิชาการออกมาโจมตีวิธีสอนนี้จนเสื่อมความนิยมไปในที่สุด ในประเทศไทยผู้เขียนพบว่าม้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนนี้เช่นกัน แต่ส่วนใหญ่เป็นการสอนให้กับนักเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา จนกระทั่งปี พ.ศ. 2550 เป็นต้นมาได้มีการนำเอาวิธีสอนแบบฟัง-พูดกลับมาใช้ในประเทศไทยอีกครั้ง โดยเป็นการสอนให้ผู้เรียนผู้ใหญ่ (adult learners) ระดับบัณฑิตศึกษาและบุคคลทั่วไป ผลปรากฏว่าวิธีสอนนี้ใช้ได้ผลดีกับผู้เรียนกลุ่มดังกล่าว

Abstract

This paper provides a synthesis of Audiolingual Method (ALM) researches both in Thailand and foreign countries. The writer believes this method is appropriate for the foreign language learning in Thailand today. ALM is language teaching method developed by linguists in the US during the World War II. American soldiers and staff who had to go abroad were trained to speak a foreign language in a short time using this method, so that they could communicate with the native-speakers in each country. ALM was very popular in 1940s-1960s. Then, because of its rote learning style, some linguists and second/foreign language teachers claimed that this method was ineffective for teaching second/foreign languages. In Thailand, ALM was used in schools with the primary and secondary students. However, since 2007, ALM has been revived and taught to adult learners. The result shows that this method works out for them.

1. บทนำ

ในปีพ.ศ. 2558 นี้ ประเทศไทยจะก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) ซึ่งจะก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในสังคมไทยเป็นอย่างมาก กล่าวคือ ประเทศไทยจะมีการติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้านได้โดยเสรี สิ่งหนึ่งที่จำเป็นสำหรับคนไทยที่ควรเตรียมตัวให้พร้อมเป็นอย่างยิ่งคือ ทักษะทางภาษาที่จะนำไปใช้ในการติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษที่นับว่าสำคัญเป็นอันดับหนึ่ง นอกจากนี้ภาษาอื่นๆ ที่ใช้ในภูมิภาคนี้ก็มีความสำคัญเช่นกัน ในการสื่อสารนั้น ทักษะการฟังและการพูดถือเป็นหัวใจของการสื่อสาร แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นกับคนไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน คือ การขาดทักษะทั้งการฟังและการพูดภาษาต่างประเทศ ดังจะเห็นได้จากการที่กระทรวงศึกษาธิการได้จัดทำโครงการ “พ.ศ.๒๕๕๕ ปีแห่งการพูดภาษาอังกฤษ” ขึ้น โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้กล่าวไว้ในการเปิดตัวโครงการว่า “การพูดภาษาอังกฤษสำหรับคนไทยในวันนี้ คงเป็นความรู้สึกใหม่ที่คนไทยจะต้องเตรียมตัวเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในช่วงที่ผ่านมาแม้คนไทยจะได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นเวลานาน แต่ก็ยังไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงออก ทำให้การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันลดน้อยลง ขณะนี้คนไทยอาจจะยังขาดการฝึกฝนให้พูดภาษาอังกฤษตั้งแต่ในวัยเรียน การกระตุ้นให้นักเรียนได้พูดภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งจำเป็น ซึ่ง กระทรวงศึกษาธิการมีความมุ่งหวังให้คนไทยเกิดความกล้าที่จะพูด ไม่จำเป็นต้องพูดด้วยสำเนียงอังกฤษ ขอให้พูดได้ และกล้าพูด ก็ถือเป็นความสำเร็จของโครงการแล้ว” (<http://www.moe.go.th/websm/2011/dec/348.html>)

การที่จะฝึกฝนให้คนไทยสามารถพูดภาษาต่างประเทศได้นั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนต้องเลือกวิธีสอนภาษาที่เหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้เรียนตลอดจนความต้องการในการใช้ภาษาต่างประเทศของผู้เรียน จากวิธีการสอนภาษาต่างประเทศที่มีอยู่หลากหลายวิธี (Larsen-Freeman, 2000, และ Richards & Rogers, 2001) ผู้เขียนเห็นว่าวิธีสอนแบบฟัง-พูดเป็นวิธีที่เหมาะสมสำหรับคนไทยในการฝึกพูดภาษาต่างประเทศเป็นอย่างยิ่ง

วิธีสอนแบบฟัง-พูด (Audiolingual Method หรือ ALM) เป็นวิธีสอนภาษาต่างประเทศที่นักภาษาศาสตร์ในสหรัฐอเมริกาพัฒนาขึ้นในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 โดยได้นำทฤษฎีภาษาศาสตร์โครงสร้างมาผสมผสานกับทฤษฎีจิตวิทยาพฤติกรรมนิยมเป็นพื้นฐานในการสอน จุดมุ่งหมายในการสอนครั้งนี้ คือ เพื่อให้เจ้าหน้าที่และทหารที่จะไปประจำการยังประเทศต่างๆ สามารถพูดภาษาเป้าหมายได้ในระยะเวลาอันสั้น เพื่อใช้สื่อสารกับเจ้าของภาษาในประเทศนั้นๆ เช่น เยอรมนี ญี่ปุ่น จีน อิตาลี ฝรั่งเศส และมาเลเซีย ภายใต้ชื่อโครงการว่า “The Army Specialized Training Program (ASTP)” ต่อมาภายหลังสงคราม นักวิชาการในมหาวิทยาลัยต่างๆ ต่างพัฒนาวิธีการสอนนี้เรื่อยมา โดยเรียกชื่อวิธีการสอนนี้แตกต่างกันไป เช่น The Army Method, Oral Approach,

Structural Approach, Linguistic Method, Michigan Method, Aural-Oral Approach และ Audiolingual Method (Sokol, 1946: 9-10, Larsen-Freeman, 2000: 35, และ Richards & Rogers, 2001: 50-54)

ALM ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในช่วงทศวรรษที่ 1940-1960 จากนั้นเสื่อมความนิยมลงไปเพราะเกิดข้อวิจารณ์เกี่ยวกับวิธีสอนนี้ 2 ข้อ คือ 1. หลักการของ ALM ไม่น่าเชื่อถือทั้งด้านทฤษฎีภาษาและทฤษฎีการเรียนรู้ และ 2. ครูพบว่านักเรียนไม่สามารถนำความรู้ที่เรียนมาไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ และยังพบอีกว่านักเรียนเบื่อหน่ายและไม่พึงพอใจต่อวิธีสอนนี้ (Richards & Rogers, 2001: 65)

นักวิชาการหลายคน เช่น โนม ชอมสกี และจอห์น บี แครโรว์ (Richards & Rogers, 2001: 65-67) มีความเห็นขัดแย้งกับการที่นำทฤษฎีภาษาศาสตร์โครงสร้างและทฤษฎีจิตวิทยาพฤติกรรมนิยมมาใช้สอนภาษา เพราะนักวิชาการมีความเชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์ไม่ได้เกิดจากการกระทำซ้ำๆ หรือพฤติกรรมนิยม หากแต่มนุษย์มีความสามารถในการเรียนรู้ภาษามาตั้งแต่เกิด และนำความรู้ทางภาษาที่แต่ละคนมีนั้นมาสร้างขึ้นเป็นประโยคต่างๆ ดังนั้น ทฤษฎีพฤติกรรมนิยมจึงไม่สามารถนำมาอธิบายการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์ได้

ถึงแม้ว่าปัจจุบันวิธีการสอนแบบฟัง-พูดจะไม่ได้ได้รับความนิยมแล้วทั้งในประเทศและต่างประเทศ อย่างไรก็ตามในประเทศไทยนับตั้งแต่ปีพ.ศ. 2550 เป็นต้นมาได้มีการนำวิธีสอนดังกล่าวกลับมาใช้อีกครั้ง การนำวิธีสอนแบบฟัง-พูดกลับมาขณะนี้แตกต่างจากในอดีต กล่าวคือ ในอดีตนั้นเป็นการนำวิธีสอนแบบฟัง-พูดไปใช้กับนักเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา สำหรับปัจจุบันเป็นการนำวิธีสอนดังกล่าวไปใช้กับผู้เรียนผู้ใหญ่ (adult learners) คือ ระดับบัณฑิตศึกษาและบุคคลทั่วไป ซึ่งผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าสามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้ใหญ่ได้เป็นอย่างดี (ปวีณย์ บุญปก 2550, ปวีณย์ บุญปก และวิชุดา ขุนหนู 2550, บุญเรือง ชื่นสุวิมล 2552, 2553 และ Chunsuvimol 2011)

จากผลการศึกษาตั้งแต่ปีพ.ศ. 2550 เป็นต้นมา ทำให้ผู้เขียนเห็นว่าการนำวิธีสอนแบบฟัง-พูดกลับมาใช้สอนภาษาให้ผู้เรียนในประเทศไทยที่ต้องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาต่างประเทศได้จริง จึงทำให้ผู้เขียนสนใจได้ศึกษารวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนแบบฟัง-พูดทั้งในประเทศและต่างประเทศตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

2. ระเบียบวิธีวิจัย

2.1 ข้อมูลและแหล่งข้อมูล

ผู้เขียนได้รวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีสอนแบบฟัง-พูดตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 -2554 โดยได้รวบรวมมาจากหลายแหล่ง ได้แก่ จากหนังสือ วิทยานิพนธ์ เว็บไซต์ ตลอดจนจากการนำเสนอผลงานทางวิชาการทั้งระดับชาติและระดับนานาชาติ สำหรับหนังสือและวิทยานิพนธ์ภาษาไทย ผู้เขียนได้ค้นคว้ารวบรวมจากสำนักหอสมุดปริทัศน์ พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ท่าพระจันทร์ และหอสมุดกลาง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.2 วิธีการเก็บข้อมูล

2.2.1 คัดเลือกงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนแบบฟัง-พูดจากแหล่งข้อมูลต่างๆ

2.2.2 ศึกษารายละเอียดของงานวิจัยแต่ละชิ้น ได้แก่ วัตถุประสงค์ของงานวิจัย กลุ่มตัวอย่าง ระเบียบวิธีวิจัย ตลอดจนผลการศึกษา

2.3 วิธีดำเนินการกับข้อมูล

2.3.1 จัดหมวดหมู่งานวิจัย โดยแบ่งเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่ งานวิจัยในประเทศ และงานวิจัยในต่างประเทศ

2.3.2 จัดหมวดหมู่งานวิจัยเป็นหมวดหมู่ย่อย สำหรับงานวิจัยในประเทศแบ่งออกเป็น 1. งานวิจัยที่เป็นการสอนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูด และ 2. งานวิจัยที่เป็นการศึกษาความคิดเห็นต่อวิธีสอนแบบฟัง-พูด งานวิจัยในต่างประเทศแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้ 1.งานวิจัยที่ใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูดสอนภาษาอังกฤษให้กับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา 2. งานวิจัยที่ใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูดสอนภาษาอื่นๆ ให้กับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา และ 3. งานวิจัยที่ใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูดสอนภาษาอังกฤษให้กับเจ้าของภาษา

3. งานวิจัยในประเทศ

จากการศึกษาค้นคว้าผู้เขียนพบว่าม้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนแบบฟัง-พูดมากมาย ทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยมีผู้ศึกษาไว้หลากหลายรูปแบบตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน งานวิจัยต่างๆ ที่ได้รวบรวมมานี้ ผู้เขียนแบ่งออกเป็น งานวิจัยภายในประเทศ และงานวิจัยต่างประเทศ สำหรับงานวิจัยภายในประเทศมีดังนี้

งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบฟัง-พูดนั้น เท่าที่ผู้เขียนได้ศึกษาค้นคว้า พบว่ามีการศึกษามาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2503 หรือปี ค.ศ. 1960 ซึ่งเป็นช่วงที่วิธีสอนแบบ

ฟัง-พูดได้รับความนิยมในต่างประเทศ แต่เป็นที่น่าเสียดายว่างานวิจัยหลายชิ้นไม่สามารถหาต้นฉบับได้แล้วในปัจจุบัน ผู้เขียนแบ่งประเภทของงานวิจัยออกเป็น 2 ประเภท คือ

3.1 งานวิจัยที่เป็นการสอนด้วยวิธีแบบฟัง-พูด

3.2 งานวิจัยที่เป็นการศึกษาความคิดเห็นต่อวิธีสอนแบบฟัง-พูด

งานวิจัยทั้ง 2 ประเภทมีรายละเอียด ดังนี้

3.1 งานวิจัยที่เป็นการสอนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูด

งานวิจัยประเภทนี้แบ่งออกเป็นประเภทย่อยได้ 2 ประเภท คือ งานวิจัยที่สอนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูดวิธีเดียว และงานวิจัยที่สอนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูดเปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบอื่น

3.1.1 งานวิจัยที่สอนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูดวิธีเดียว

ปวีณีย บุญปก และวิชุดา ขุนหนู (2550) นำวิธีสอนแบบฟัง-พูดไปประยุกต์ แล้วจัดทำเป็นหลักสูตร 18 ชั่วโมงไปสอนกลุ่มตัวอย่างผู้ใหญ่วัยทำงาน ซึ่งเป็นบุคลากรสำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์ จำนวน 3 คน กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่เคยเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูดมาแล้ว 20 ชั่วโมง การเรียนของกลุ่มตัวอย่างครั้งนี้จึงเป็นการเรียนที่ต่อเนื่องจากการเรียนครั้งที่ผ่านมา ภายหลังการเรียนพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความกล้าและมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น อีกทั้งสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษที่มีอยู่เดิมก่อนการเรียนครั้งนี้มาประยุกต์ใช้ในการแสดงบทบาทสมมติได้

จากการสอนข้างต้น ปวีณีย บุญปก (2550) ได้เพิ่มจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง และจำนวนชั่วโมงที่ใช้การสอน สำหรับวิธีการสอนนั้น ยังคงใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูดประยุกต์ กลุ่มตัวอย่างในการศึกษา คือ บุคลากรสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์ จำนวน 14 คน ทั้งหมดเป็นผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต้น แต่ขาดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หัวหน้าฝ่ายส่งเสริมและพัฒนาห้องสมุดใช้เกณฑ์หน้าที่ที่รับผิดชอบแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มบรรณารักษ์และกลุ่มเจ้าหน้าที่ห้องสมุด โดยแต่ละกลุ่มมีจำนวน 7 คน (หญิง 6 คน ชาย 1 คน) สำหรับการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนที่หนึ่ง คือ ข้อมูลจากแบบสอบถามก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งเป็นการสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างในประเด็นต่าง ๆ ได้แก่ ความคิดเห็นต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง ความคิดเห็นต่อภาษาอังกฤษ และความคิดเห็นต่อวิธีสอนแบบฟัง-พูด ส่วนที่สอง คือ การเก็บข้อมูลที่ได้จากการทดลองสอนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูด ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการสอนเอง กลุ่มละ 13 คาบ รวมเวลาทั้งสิ้น 39 ชั่วโมง

ส่วนการประเมินผลมี 2 ส่วน ส่วนแรกเป็นการประเมินผลก่อนเรียนและหลังเรียน ในส่วนนี้ กลุ่มตัวอย่างประเมินตนเองจากแบบสอบถาม ในขณะที่เดียวกัน ผู้วิจัยก็ประเมินกลุ่มตัวอย่างจากการสนทนาเป็นภาษาอังกฤษทั้งก่อนและหลังการเรียน อีกส่วนหนึ่ง คือ การประเมินระหว่างเรียน ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้ประเมินกลุ่มตัวอย่างจากการแสดงบทบาทสมมุติหน้าชั้นเรียน ในส่วนของการประเมินระหว่างเรียนนี้แบ่งออกเป็น 2 ช่วง ได้แก่ การสอนคาบที่ 1 - 6 เป็นการสอนแบบควบคุม หมายถึง การสอนที่ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างใช้คำศัพท์และโครงสร้างในการแสดงบทบาทสมมุติตามที่กำหนดให้เท่านั้น และการสอนคาบที่ 7 - 13 เป็นการสอนแบบกึ่งควบคุม หมายถึง การสอนที่ผู้วิจัยเปิดโอกาสในการแสดงบทบาทสมมุติให้กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคที่กำหนดให้ หรือเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคจากความรู้เดิมและจากความรู้ในการเรียนก่อนหน้านี้ก็ได้

ผลการศึกษาพบว่าในการประเมินผลก่อนการเรียนและหลังการเรียนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน กล่าวคือ ก่อนการเรียนกลุ่มบรรณารักษ์มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยรวมในระดับอ่อน แต่ภายหลังการเรียนมีพัฒนาการขึ้นมาอยู่ในระดับดี ในขณะที่กลุ่มเจ้าหน้าที่มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนการเรียนอยู่ในระดับอ่อนเช่นเดียวกัน ภายหลังการเรียนความสามารถด้านการพูดเพิ่มขึ้นมาอยู่ระดับปานกลาง

สำหรับผลการประเมินระหว่างเรียนช่วงการสอนแบบควบคุม ผลการวิเคราะห์พบว่ากลุ่มบรรณารักษ์มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจากระดับปานกลางเป็นระดับดี ส่วนกลุ่มเจ้าหน้าที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 2 ครั้ง ทางด้านการสอนแบบกึ่งควบคุม คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มบรรณารักษ์อยู่ในระดับดีเท่ากันทั้ง 2 ครั้ง ในขณะที่กลุ่มเจ้าหน้าที่มีคะแนนเฉลี่ยทั้ง 2 ครั้ง อยู่ในระดับปานกลาง

ในส่วนของผลสำรวจแบบสอบถามซึ่งเป็นความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างในประเด็นการประเมินความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง พบว่าก่อนการเรียนความเห็นโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ต่อปัญหาเรื่องต้องการพูดภาษาอังกฤษแต่ไม่รู้ว่าพูดอย่างไรอยู่ในระดับมาก แต่มีแนวโน้มลดลงภายหลังการเรียน ปัญหาการหลีกเลี่ยงที่จะพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ ปัญหาการอายที่จะพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าผู้อื่น และปัญหาการไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษเพราะกลัวพูดผิดลดลงจากระดับมากเป็นระดับปานกลางภายหลังการเรียน ส่วนปัญหาการไม่รู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษลดลงจากระดับมากที่สุดเป็นระดับมาก ปัญหาการไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษเพราะกลัวชาวต่างชาติฟังไม่เข้าใจ และปัญหาการไม่รู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษนั้น ถึงแม้ว่าจะยังอยู่ในระดับมากเช่นเดิม แต่มีแนวโน้มว่าจะลดลง ในทางกลับกัน แนวโน้มเรื่องความสามารถในการสนทนากับชาวต่างชาติได้แบบสั้นๆ กลับเพิ่มขึ้นภายหลังการเรียน แม้ว่าจะอยู่

ในระดับปานกลางเหมือนเดิม ในภาพรวมกลุ่มตัวอย่างต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในระดับมาก

สำหรับผลสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อภาษาอังกฤษ ผลปรากฏว่าภายหลังการเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมีความเห็นโดยรวมเรื่องไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษลดลงจากระดับมากเป็นระดับปานกลาง ในขณะที่ความจำเป็นต้องพูดภาษาอังกฤษในการทำงานเพิ่มขึ้นจากระดับปานกลางเป็นระดับมาก ทางด้านการเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษในปัจจุบัน กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญในระดับมากที่สุดทั้งก่อนและหลังการเรียน

ผลการสำรวจในประเด็นความคิดเห็นต่อวิธีสอนแบบฟัง-พูด พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มบรรณารักษ์และกลุ่มเจ้าหน้าที่มีความเห็นโดยรวมเรื่องวิธีสอนนี้จะช่วยให้พูดภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น และเรื่องที่คิดว่าจะเอาความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ในการทำงานได้ อยู่ในระดับมากที่สุดก่อนเรียนและหลังการเรียน โดยมีแนวโน้มว่าจะเพิ่มขึ้น ส่วนความคิดเห็นเรื่องการใช้ท่าทางและอุปกรณ์การสอนจะช่วยให้เข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้ดีนั้น กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นโดยรวมเพิ่มขึ้นจากระดับมากเป็นระดับมากที่สุด

นอกจากนี้ บุญเรือง ชื่นสุวิมล (2552, 2553 และ Chunsuvimol 2011) ได้นำวิธีสอนแบบฟัง-พูดประยุกต์ใช้กับกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนกลุ่มต่างๆ เช่น 1.พนักงานในร้านอาหารไทย 2.นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา และ 3.เจ้าหน้าที่ห้องสมุดมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยเนื้อหาที่ใช้ในการเรียนสอนจะขึ้นอยู่กับกลุ่มผู้เรียน กล่าวคือ มีการจัดหัวข้อการเรียนการสอนให้ตรงกับสถานการณ์ที่ผู้เรียนแต่ละกลุ่มต้องใช้ในชีวิตประจำวัน ผลการศึกษาพบว่าผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย และมีทัศนคติว่าการพูดภาษาอังกฤษไม่ยากอย่างที่คิด ผู้เรียนมีความมั่นใจในการพูดมากขึ้น และสนุกกับเรียนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นทั้งหมดนี้เป็นงานการนำวิธีสอนแบบฟัง-พูดกลับมาใช้อีกครั้งตั้งแต่ปีพ.ศ. 2550 เป็นต้นมา ทั้งนี้เป็นการสอนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูดที่ประยุกต์ให้เหมาะสมกับสถานการณ์และสภาพการเรียนการสอนของประเทศไทย โดยล้วนแล้วแต่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษทั้งสิ้น

ผู้เขียนได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนแบบฟัง-พูดย้อนหลัง เท่าที่ค้นคว้าได้พบว่าเมื่อประมาณ 50 ปีที่แล้ว ภัทรา เจนพนัส (2505 อ้างใน วันเพ็ญ ชาติวากร, 2516, น. 17) ได้นำวิธีสอนแบบฟัง-พูดไปศึกษาการสอนไวยากรณ์ โดยให้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทำข้อสอบก่อนเรียน เรื่องคำนำหน้านาม จากนั้นสอนเนื้อหาเรื่องคำนำหน้านามให้แก่กลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูดเป็นเวลา 1 ชั่วโมง ภายหลังการสอน กลุ่มตัวอย่างได้ทำข้อสอบชุด

เดิมอีกครั้ง ผลปรากฏว่าค่าคะแนนเฉลี่ยหลังการเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการเรียน ผลการวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประจวบ ปัญญา (2506 อ้างใน จงกลณี มีมงคล, 2534, น. 36) ที่นำวิธีสอนแบบฟัง-พูดไปสอนเรื่องคำนำหน้านามเช่นเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 525 คน จากการทำแบบทดสอบพบว่าภายหลังการเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการใช้คำนำหน้านามมากขึ้น

ผลการศึกษาจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนฟัง-พูดแสดงให้เห็นว่าวิธีสอนนี้สามารถพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนให้ดีขึ้นได้

3.1.2 งานวิจัยที่สอนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูดเปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบอื่น

สำหรับงานวิจัยประเภทนี้ ผู้เขียนพบว่ามีการศึกษาในลักษณะนี้หลายชิ้น งานวิจัยชิ้นหนึ่งในประเภทนี้ คือ งานวิจัยของ กัลยารัตน์ แก้วดวงแสง (2533) เป็นการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติ (role play) เปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบฟัง-พูด เพื่อศึกษาสัมฤทธิ์ผลด้านทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่างมี 2 กลุ่ม กลุ่มละ 55 คน รวมทั้งสิ้น 110 คน ใช้เวลาในการสอน 32 คาบ และทดสอบกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมีสัมฤทธิ์ผลด้านทักษะการฟังและทักษะการพูดในด้านไวยากรณ์ไม่แตกต่างกัน แต่กลุ่มที่เรียนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมุติมีสัมฤทธิ์ผลทักษะการพูดมากกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูดอย่างมีนัยสำคัญในด้านการออกเสียง ความคล่องแคล่วและความพยายามพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ

ส่วนงานวิจัยของกมลวรรณ นิมวรรณัง (2536) ไม่ได้เน้นวิธีสอนแบบฟัง-พูดโดยตรง แต่เป็นการผสมผสานวิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดเข้ากับวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อเปรียบเทียบกับวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างเดียว ผู้วิจัยนำวิธีดังกล่าวมาสอนกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอยุธยาวิทยาลัย 2 กลุ่ม กลุ่มละ 21 คน เนื้อหาที่ในการสอนมี 4 บทบาทละ 5 คาบ ใช้เวลาคาบละ 50 นาที โดยที่กลุ่มหนึ่งนั้นเรียนด้วยวิธีสอนเพื่อการสื่อสารเพียงอย่างเดียว ในขณะที่อีกกลุ่มเรียนด้วยวิธีสอนเพื่อการสื่อสารร่วมกับการฝึกแบบฟัง-พูด จุดประสงค์ของการศึกษา คือ เปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการวิชาภาษาอังกฤษด้านไวยากรณ์ การฟัง การพูด และการฟัง-พูด ผู้วิจัยวัดผลจากแบบสอบถามมาตรฐานสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมีคะแนนพัฒนาการด้านไวยากรณ์ การฟัง การพูด ไม่แตกต่างกัน แต่ในด้านการฟัง-พูด กลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนเพื่อการสื่อสารร่วมกับการฝึกแบบฟัง-พูดมีค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนเพื่อการสื่อสาร

งานวิจัยชิ้นต่อมาเป็นของ นิตยา ประพตติกิจ (2526) ผู้วิจัยใช้กิจกรรมการละคร (dramatic activities) และการฝึกรูปประโยค (pattern practice) ซึ่งเป็นเทคนิคสำคัญอย่างหนึ่งของวิธีสอนแบบฟัง-พูด มาสอนกลุ่มตัวอย่างเพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาฝึกหัดครูวิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 ของวิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึง จังหวัดราชบุรี จำนวน 2 กลุ่ม รวม 45 คน ใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 24 คาบ คาบละ 50 นาที ผลการศึกษาพบว่า 1) สัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยใช้การฝึกรูปประโยคอย่างมีนัยสำคัญ ในด้านความคล่องแคล่ว ด้านความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ ด้านปริมาณของข้อมูลในการสื่อสาร และด้านความพยายามในการสื่อสาร และด้านความสามารถบรรยายภาพให้กรรมการเข้าใจ 2) สัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษของทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกันในด้านคุณภาพของข้อมูลในการสื่อสารและด้านสำเนียง 3) สัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษโดยส่วนรวมของกลุ่มที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยใช้การฝึกรูปประโยคอย่างมีนัยสำคัญ

นอกจากนี้ จุริย์ จิระกุล (2512) นำเอาวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบแปลมาทดลองเปรียบเทียบกับวิธีของภาษาศาสตร์โดยเปรียบเทียบผลของวิธีสอนภาษาทั้ง 2 แบบในด้านความเข้าใจในการฟัง ความเข้าใจในการอ่าน การเรียนรู้ไวยากรณ์ และการเรียนรู้คำศัพท์ ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบซึ่งมี 3 ตอน ประกอบด้วย ตอนที่ใช้รูปภาพเป็นเครื่องมือตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ ตอนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ และตอนที่ใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ ผลการทดลองพบว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนวัดใหม่ช่องลม กรุงเทพมหานคร ทั้ง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบแปล และกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนของภาษาศาสตร์มีผลสัมฤทธิ์ในด้านความเข้าใจในการฟังและการเรียนรู้ไวยากรณ์ไม่แตกต่างกัน ส่วนในด้านความเข้าใจในการอ่านและการเรียนรู้ศัพท์นั้น กลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบแปลมีผลสัมฤทธิ์ใน 2 ด้านนี้สูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนของภาษาศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญ แต่เมื่อผู้วิจัยตัดเอาข้อสอบที่ใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือตรวจสอบความเข้าใจออกไป ผลกลับปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมีสัมฤทธิ์ในด้านความเข้าใจในการอ่านและการเรียนรู้ศัพท์ไม่แตกต่างกัน

ผลการศึกษางานวิจัยข้างแสดงให้เห็นว่าเมื่อนำวิธีสอนแบบฟัง-พูดไปเปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบอื่นแล้วส่วนใหญ่วิธีสอนแบบอื่นได้ผลดีกว่าหรือได้ผลไม่แตกต่างกันกับวิธีสอนแบบฟัง-พูด อย่างไรก็ตามงานวิจัยทั้งหมดไม่ได้เป็นการเปรียบเทียบเฉพาะทักษะการฟังและพูดเท่านั้น หากแต่ผู้วิจัยแต่ละคนได้นำวิธีสอนไปทดสอบในเรื่องอื่นๆ เช่น คำศัพท์ ไวยากรณ์ และทักษะอื่นๆ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้การวิจัยส่วนใหญ่เป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ผู้เขียนพบว่า

งานวิจัยในรูปแบบเปรียบเทียบระหว่างวิธีสอนแบบฟัง-พูดกับวิธีสอนแบบอื่นในประเทศไทยมีในช่วงปีพ.ศ. 2512-2536 เท่านั้น แสดงให้เห็นถึงการเสื่อมความนิยมของวิธีสอนแบบฟัง-พูด

3.2 งานวิจัยที่เป็นการศึกษาความคิดเห็นต่อวิธีสอนแบบฟัง-พูด

สำหรับงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูด ผู้เขียนพบว่า มีนักวิชาการได้ศึกษาเรื่องความคิดเห็นไว้หลายท่าน โดยแบ่งออกเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวกับความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนแบบฟังพูด และงานวิจัยที่เกี่ยวกับความคิดเห็นของครู

3.2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูด

วันเพ็ญ ชาติวากร (2516) ศึกษาความคิดเห็นของคน 3 กลุ่ม คือ 1) นิสิตฝึกสอนคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ออกฝึกสอนตามโรงเรียนต่างๆ 2) นักเรียนของนิสิตฝึกสอน และ 3) ครูพี่เลี้ยงของนิสิตฝึกสอน โดยเป็นการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามใน 3 ประเด็นหลัก ได้แก่ การปฏิบัติหน้าที่ของครูพี่เลี้ยง เวลาที่นิสิตใช้ในการเตรียมการสอน และหลักการของวิธีสอนแบบฟัง-พูด ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนส่วนมากชอบวิธีสอนแบบฟัง-พูด และเห็นว่าวิธีสอนแบบนี้ให้ประโยชน์แก่นักเรียนมาก 2) นิสิตฝึกสอนและครูพี่เลี้ยงเห็นว่าวิธีสอนแบบฟัง-พูดเหมาะสมกับสภาพการเรียนและการสอนในประเทศไทยในระดับปานกลาง 3) นิสิตฝึกสอนและครูพี่เลี้ยงเห็นว่าสมควรใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูดในการสอนภาษาอังกฤษต่อไป โดยให้มีการปรับปรุงสภาพการณ์บางอย่างให้ดีขึ้น

งานวิจัยของวันเพ็ญ ชาติวากร (2516) แสดงให้เห็นว่าทั้งผู้เรียนและผู้สอนมีทัศนคติที่ดีต่อวิธีสอนแบบฟัง-พูด อย่างไรก็ตาม ผลสำรวจข้างต้นขัดแย้งกับงานวิจัยของ อัมภา โชกจิติ (2503 อ้างใน วันเพ็ญ ชาติวากร, 2516, น. 20) ซึ่งหนึ่งในวัตถุประสงค์ของงานวิจัยชิ้นนี้ คือ ศึกษาความแตกต่างระหว่างวิธีสอนแบบฟัง-พูดและวิธีสอนแบบแปล ผลการวิจัยพบว่าครูที่สอนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูดมองว่าวิธีนี้เป็นวิธีสอนที่ค่อนข้างช้า ทำให้ไม่สามารถสอนได้ทันตามหลักสูตร ในงานวิจัยผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตว่าปัญหาที่พบจากวิธีสอนแบบฟัง-พูดเกิดจากความไม่พร้อมของครูในด้านเนื้อหา สภาพของชั้นเรียนที่ใหญ่เกินไป และการขาดวัสดุอุปกรณ์

3.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความคิดเห็นของครู

ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น ผู้สอนเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้จึงมีงานวิจัยที่มุ่งประเด็นไปยังผู้สอนภาษาอังกฤษโดยตรง นั่นคือ งานของ นภาพันท์ ยมาภย์ (2503 อ้างใน วันเพ็ญ ชาติวากร, 2516, น. 19) จุดประสงค์ของการศึกษา คือ ศึกษาว่าครูที่สอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษา มีความสนใจ และความรู้เกี่ยวกับ Oral Approach เพียงใด และนำ

ความรู้ดังกล่าวไปใช้ในห้องเรียนมากนักน้อยเพียงใด นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สำรวจความคิดเห็นของครูที่สอนภาษาอังกฤษ และสำรวจปัญหาที่เกี่ยวกับการสอนด้วย สำหรับการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยใช้วิธีสังเกตการณ์สอน สัมภาษณ์ครูผู้สอน และรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามที่ส่งไปตามโรงเรียนต่างๆ ผลการศึกษาพบว่าครูร้อยละ 25 ขาดทักษะภาษาอังกฤษและไม่มีความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษ อีกทั้งครูส่วนใหญ่ไม่มีความรู้เรื่อง Oral Approach ส่วนครูที่ผ่านการอบรมและมีความรู้เรื่องดังกล่าวมีความเห็นว่า การอบรมเน้นด้านเทคนิควิธีการสอนมากกว่าเนื้อหามากเกินไป และระยะเวลาในการอบรมน้อยเกินไป ซึ่งแสดงให้เห็นว่าครูผู้สอนภาษาอังกฤษสนใจรับการอบรมเพิ่มเติม

นอกจากนี้ ยุวดี ทองคำวรรณ (2512 อ้างใน นิตยา ประพฤติกิจ, 2526, น. 36 - 37) สำรวจความคิดเห็นของครูที่สอนภาษาต่างประเทศด้วยการใช้วิธีการตามหลักภาษาศาสตร์โดยตรงว่ามีความคิดเห็นต่อวิธีสอนอย่างไร อีกทั้งพบปัญหาใดจากการสอนด้วยวิธีนี้บ้าง กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูโรงเรียนสาธิต (มัธยม) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่สอนภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม ผลการวิเคราะห์พบว่าครูส่วนมากเห็นว่าวิธีการสอนตามหลักภาษาศาสตร์นำมาใช้ได้ผลดีพอใช้ในโรงเรียนไทย ส่วนปัญหาที่เกิดขึ้นในห้องเรียนพบว่ามีหลายประการ เช่น นักเรียนชอบให้อธิบายเทียบเป็นภาษาไทย นักเรียนเบื่อหน่ายต่อการฝึกทักษะ

กล่าวโดยสรุป จากการที่ผู้เขียนได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น พบว่าความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างยังมีความแตกต่างกัน คือ กลุ่มตัวอย่างบางกลุ่มเห็นด้วยกับการสอนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูด ในขณะที่บางกลุ่มมีความเห็นต่างออกไป ทั้งนี้ งานวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นที่ผู้เขียนได้ค้นคว้าล้วนแต่เป็นการศึกษาที่ผ่านมาแล้วเป็นเวลา 30 ปีขึ้นไป

4. งานวิจัยในต่างประเทศ

สำหรับการศึกษาเกี่ยวกับวิธีสอนแบบฟัง-พูดในต่างประเทศ ผู้เขียนพบว่าทั้งงานวิจัยต่างประเทศและในประเทศมีลักษณะคล้ายคลึงกัน คือ เป็นงานวิจัยที่นำวิธีสอนแบบฟัง-พูดไปทดลองสอนเปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบอื่น เพื่อศึกษาสัมฤทธิ์ผลที่ได้จากการทดลอง ผู้เขียนแบ่งการศึกษาลักษณะนี้ออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

4.1 งานวิจัยที่ใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูดสอนภาษาอังกฤษให้กับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา (non-native speaker)

4.2 งานวิจัยที่ใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูดสอนภาษาอื่นๆ ให้กับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา

4.3 งานวิจัยที่ใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูดสอนภาษาอังกฤษให้กับเจ้าของภาษา (native speaker)

ในที่นี้ผู้เขียนจะกล่าวถึงงานวิจัยแต่ละประเภท ดังนี้

4.1 งานวิจัยที่ใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูดสอนภาษาอังกฤษให้กับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา(non-native speaker)

สำหรับงานวิจัยที่ใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูดสอนภาษาอังกฤษให้กับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษานั้น เท่าที่ได้ศึกษา ผู้เขียนพบว่า นยู (Nyeu, 1970 อ้างใน นิตยา ประพฤติกิจ, 2526, น. 32 - 33) ได้ทำการวิจัยโดยมุ่งศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีสอนแบบดั้งเดิมและวิธีสอนแบบฟัง-พูด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมปลายในประเทศไต้หวัน 2 กลุ่ม ให้กลุ่มหนึ่งเรียนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูด ส่วนอีกรุ่นเรียนด้วยวิธีสอนแบบดั้งเดิม ผู้วิจัยได้วัดผลทั้งด้านเนื้อหา คือ คำศัพท์ และไวยากรณ์ และวัดผลด้านทักษะ ได้แก่ ด้านการฟัง ความเข้าใจ และการใช้ภาษา โดยวัดผลด้วยข้อสอบ 4 ประเภท ได้แก่ Michigan Test of English Language Proficiency, The Test of Aural Comprehension, The Examination in Structure และแบบทดสอบรวมอีก 3 ชุด ผลการวิจัยปรากฏว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูดทำคะแนนได้สูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบดั้งเดิมอย่างมีนัยสำคัญเมื่อทดสอบด้วย Michigan Test, The Test of Aural Comprehension และแบบทดสอบรวม แต่สำหรับ The Examination in Structure ปรากฏว่าทั้งกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มทำคะแนนได้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

นอกจากนี้ ผู้เขียนพบว่าม้งานวิจัย 2 ชิ้นที่นำวิธีสอนแบบฟัง-พูดมาศึกษาเปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response หรือ TPR) (Rashed, 1990, p. 732 อ้างใน สนธยาพรรัษ์ ยาท้วม, 2538, น. 56; Kiany, Salami and Afshari, 2005) ผลการศึกษาของงานวิจัยทั้ง 2 ชิ้น พบว่ากลุ่มที่เรียนด้วยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มเรียนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูด

ไม่เพียงแต่จะมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนปกติเท่านั้น ยังมีงานวิจัยที่นำวิธีสอนแบบฟัง-พูดไปศึกษาเปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบธรรมชาติในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ที่มีปัญหาทางการพูดด้วย (Reyes-Bonilla, 1991, p. 2811 อ้างใน สมบัติ สิริคงคาสกุล, 2539, น. 98; Carrasquillo and Reyes-Bonilla, 1993)

4.2 งานวิจัยที่ใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูดสอนภาษาอื่นๆให้กับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา

ทางด้านงานวิจัยที่ใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูดสอนภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ ผู้เขียนพบว่า มีการนำวิธีสอนแบบฟัง-พูดและวิธีสอนแบบดั้งเดิมไปทดลองเปรียบเทียบในการสอนภาษาเยอรมัน (Scherer and Wertheimer, 1964 อ้างใน นิตยา ประพฤติกิจ, 2526, น. 30 - 32) เพื่อศึกษาว่าวิธีใดจะใช้สอนภาษาต่างประเทศได้ดีกว่ากัน ผู้วิจัยได้ทำการทดลองกับนักศึกษาปีที่หนึ่งที่จะเรียนภาษาเยอรมันที่มหาวิทยาลัยโคโลราโด จำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มที่หนึ่งมีนักศึกษา 150 คน สอนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูดและมีการใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา กลุ่มนี้จะได้เรียนตัวหนังสือภาษาเยอรมันเลย จนถึงสัปดาห์ที่ 13 การเรียนจะดำเนินไปตามหลักการสอนซึ่งมีการเรียนบทสนทนาและฝึกกรุปประโยค ส่วนกลุ่มที่สองมีนักศึกษา 130 คน ใช้วิธีสอนแบบดั้งเดิมและใช้วิธีการหลายๆ อย่างปนกัน มีการฝึกทักษะทั้ง 4 ไปพร้อมๆ กัน แต่เน้นการวิเคราะห์ตามหลักไวยากรณ์ (grammatical analysis) หลังการทดลองมีนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มทำข้อสอบวัดสัมฤทธิ์ผลชุดเดียวกันทุกๆ ปลายภาคเรียนจนถึงปีที่สองของการทดลอง ผลการวิจัยปรากฏว่าในด้านความเข้าใจในการฟัง นักศึกษากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูดมีความสามารถสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบดั้งเดิมในปลายปีแรก และความสามารถนี้จะหมดไปเมื่อสิ้นปีที่สอง แต่ทว่าทั้งสองกลุ่มไม่ได้มีการพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษดีขึ้นแต่อย่างใด ส่วนด้านการพูด กลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูดคงความสามารถสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบดั้งเดิมตลอดการทดลอง

งานชิ้นต่อมาผู้เขียนพบว่าเป็นการใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูดวิธีเดียว แต่เป็นการนำเทคนิคการสอน 2 เทคนิคมาศึกษาเปรียบเทียบกันระหว่าง การฝึกซ้ำๆ (repetition drill) กับการฝึกเทียบแทน (substitution drill) (Oller and Obrecht, 1968 อ้างใน นิตยา ประพฤติกิจ, 2526, น. 33) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่เรียนภาษาฝรั่งเศสระดับไฮสคูลชั้นปีที่ 1 ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1 จำนวน 10 คน เรียนโดยการฝึกซ้ำๆ แบบดั้งเดิมหรือการพูดตามครู และฝึกแบบเทียบแทนและมีการแปลคำเพื่อเน้นความหมายเพียงครั้งเดียว ส่วนกลุ่มที่ 2 มีจำนวน 10 คนเช่นกัน กลุ่มนี้ได้รับการฝึกฝนแบบเดียวกันกับกลุ่มแรก แต่ครูจะบอกความหมายเป็นภาษาอังกฤษ 2 ครั้ง คือ บอกความหมายก่อนที่จะได้ยินประโยคที่ใช้ฝึก และบอกอีกครั้งระหว่างการฝึก นอกจากนี้ยังมีการวาดรูปภาพเพื่อแสดงความหมายของคำในประโยคที่ฝึกอีกด้วย อีกทั้งยังมีการซักถามและฝึกสนทนาแบบนำทางหลังการฝึกปากเปล่า ผลการทดลองสรุปได้ว่าการฝึกทักษะทางภาษาโดยใช้วิธีการฝึกกรุปประโยค (pattern practice) สามารถช่วยให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้ ถ้ากระบวนการเรียนการสอนได้ใช้วิธีการฝึกปากเปล่าที่สัมพันธ์กันกับกิจกรรมการสื่อสารที่มีความหมาย

งานวิจัยอีกชิ้นหนึ่งเป็นของ เชสเดน (Chesten, 1968 อ้างใน จงกลณี มีมงคล, 2534, น. 37) ผู้วิจัยใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูดเปรียบเทียบกับวิธีสอนตามแนวการกระตุ้นการรับรู้และความคิด (The Cognitive Code Approach) ผู้วิจัยได้ทดลองสอนภาษาสเปนกับกลุ่มตัวอย่าง 6 กลุ่ม โดย 3

กลุ่มแรกได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูด ในขณะที่ 3 กลุ่มหลังได้รับการสอนด้วยวิธีตามแนวการกระตุ้นการรับรู้และความคิด ผลของการวิจัยพบว่าการสอนภาษาต่างประเทศตามแนวการกระตุ้นการรับรู้และความคิดได้ผลดีกว่าวิธีสอนแบบฟัง-พูด

ส่วนฮอปท์แมน (Hauptman, 1972 อ้างใน จงกลณี มีมงคล, 2534, น. 30) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบวิธีสอน 2 แบบ คือ การสอนแบบสถานการณ์กับการสอนแบบโครงสร้างที่ใช้กับการสอนภาษาต่างประเทศ โดยได้สอนภาษาญี่ปุ่นให้แก่เด็กนักเรียนอเมริกันระดับ 3 - 6 เป็นเวลา 15 นาทีทุกวัน ตลอดระยะเวลา 3 สัปดาห์ แล้วจึงทดสอบเพื่อวิเคราะห์ความแปรปรวน (variance) และความแปรปรวนร่วมของตัวแปร (covariance) เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทั้ง 4 ทักษะ ผลการทดสอบปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบสถานการณ์จะมีผลสัมฤทธิ์ในด้านทักษะการฟัง-พูดสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบโครงสร้าง ส่วนนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบโครงสร้างจะมีผลสัมฤทธิ์ในด้านทักษะการอ่าน การเขียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบสถานการณ์ ผลการวิจัยของฮอปท์แมน สอดคล้องกับ โบนโนโม (Bonomo, 1973 อ้างใน จงกลณี มีมงคล, 2534, น. 30) ซึ่งได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบวิธีสอน 2 แบบเช่นเดียวกัน ผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบโครงสร้าง จะมีผลสัมฤทธิ์ในด้านทักษะการอ่านและการเขียนสูงกว่า ส่วนนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบสถานการณ์จะมีผลสัมฤทธิ์ในด้านทักษะการฟังและการพูดสูงกว่า เช่นเดียวกันกับผลการวิจัยของฮอปท์แมน

การนำวิธีสอนแบบฟัง-พูดไปสอนเป็นภาษาต่างประเทศนั้น นอกจากจะมีการสอนเป็นภาษาอังกฤษแล้ว ยังมีการนำไปสอนเป็นภาษาต่างประเทศอื่นที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ ได้แก่ ภาษาเยอรมัน ภาษาฝรั่งเศส ภาษาสเปน และภาษาญี่ปุ่น ทั้งนี้ผู้เขียนพบว่างานวิจัยในกลุ่มนี้ไม่เพียงแต่สามารถเพิ่มทักษะการฟังและการพูดให้แก่กลุ่มตัวอย่างเท่านั้น แต่วิธีสอนแบบฟังพูดยังช่วยเพิ่มทักษะการอ่านและการเขียนได้อีกด้วย

4.3 งานวิจัยที่ใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูดสอนภาษาอังกฤษให้กับเจ้าของภาษา (native speaker)

จากการค้นคว้าผู้เขียนพบว่างานวิจัยที่ใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูดสอนภาษาอังกฤษให้เจ้าของภาษาล้วนเป็นการเปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบดั้งเดิมทั้งสิ้น (Fisher, 1962 อ้างใน นิตยา ประพุดติกิจ, 2526, น. 32; Johnson, 1969 อ้างใน วันเพ็ญ ธาตวากร, 2516, น.17; Miller, 1966 อ้างในจूरีย จิระกุล, 2512, น. 18; Morss, 1981 อ้างใน นิตยา ประพุดติกิจ, 2526, น. 35) ผลการศึกษาของงานวิจัยเหล่านี้ส่วนใหญ่สอดคล้องกัน คือ ภายหลังการเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูดมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบดั้งเดิม มีผลการศึกษาของ มอร์ส

(Morss, 1981 อ้างใน นิตยา ประพุดติกิจ, 2526, น. 35) เท่านั้นที่พบว่าวิธีสอนทั้ง 2 วิธีไม่ได้ทำให้ผลการเรียนของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน

5. สรุปและอภิปรายผลการศึกษา

ผู้เขียนได้แบ่งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนแบบฟัง-พูดในบทความชิ้นนี้ออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ คือ งานวิจัยภายในประเทศ และงานวิจัยในต่างประเทศ งานวิจัยภายในประเทศแบ่งออกเป็น 1. งานวิจัยที่เป็นการสอนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูด งานวิจัยรูปแบบนี้ผู้เขียนพบว่ามีทั้งงานวิจัยที่สอนด้วยวิธีสอนแบบฟังพูดวิธีเดียว และงานวิจัยที่นำวิธีสอนแบบฟัง-พูดไปเปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบอื่น และ 2. งานวิจัยที่เป็นการศึกษาความคิดเห็นต่อวิธีสอนแบบฟัง-พูด ผู้เขียนแบ่งงานวิจัยลักษณะนี้ออกเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวกับความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูด และงานวิจัยที่เกี่ยวกับความคิดเห็นของครู

ผลการศึกษาจากงานวิจัยภายในประเทศแสดงให้เห็นว่ามีการนำวิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดเข้ามาใช้ในช่วงระหว่างปี พ.ศ.2503-2536 ช่วงเวลาดังกล่าวไม่ใช่เป็นเพียงการนำวิธีสอนแบบฟัง-พูดไปใช้พัฒนาทักษะด้านการฟังและพูดเท่านั้น ผู้เขียนพบว่าการนำไปศึกษาเปรียบเทียบกับคำศัพท์ตลอดจนไวยากรณ์ด้วย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาส่วนใหญ่เป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ทั้งนี้งานวิจัยที่สำรวจทัศนคติของผู้สอนและผู้เรียนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูดพบว่ามีทั้งผู้ที่ใช้และไม่ใช้ด้วยกับวิธีสอนดังกล่าว

สำหรับงานวิจัยที่พบในต่างประเทศแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ประกอบด้วย 1. งานวิจัยที่ใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูดสอนภาษาอังกฤษให้กับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา 2. งานวิจัยที่ใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูดสอนภาษาต่างประเทศอื่นๆ ให้กับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา และ 3. งานวิจัยที่ใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูดสอนภาษาอังกฤษให้กับเจ้าของภาษา

ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2550 เป็นต้นมา ได้มีการนำวิธีสอนแบบฟัง-พูดกลับมาใช้ในประเทศไทยอีกครั้ง โดยเป็นการนำวิธีสอนแบบฟัง-พูดมาประยุกต์ให้เหมาะสมกับสถานการณ์และความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน สำหรับกลุ่มตัวอย่างจะเป็นผู้เรียนผู้ใหญ่ คือ ระดับบัณฑิตศึกษาและบุคคลทั่วไปหรือคนวัยทำงาน การเรียนการสอนจะเน้นพัฒนาการด้านการฟังและการพูดเป็นสำคัญ ผลการศึกษพบว่าผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้น มีความมั่นใจ ความกล้าที่จะพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น มีความต้องการที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติม ผลการศึกษาดังกล่าวตรงกับความมุ่งหวังของกระทรวงศึกษาธิการที่ต้องการให้คนไทยกล้าพูดภาษาอังกฤษและสามารถ

สื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้เพื่อเตรียมตัวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปีพ.ศ. 2558 จึงอาจเป็นการยืนยันได้ว่าวิธีสอนนี้เหมาะที่จะนำมาใช้สอนทักษะการพูดระดับพื้นฐานให้กับคนไทย

จากผลการศึกษาตั้งแต่ปีพ.ศ. 2550 จนถึงปัจจุบันผู้เขียนเห็นว่าวิธีสอนแบบฟัง-พูดประยุกต์สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของคนไทยวัยผู้ใหญ่ได้เป็นอย่างดี และหากมีการนำไปใช้กับนักเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาที่มีปัญหาด้านการพูดภาษาอังกฤษก็น่าจะสามารถพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนเหล่านั้นได้เช่นเดียวกัน

ด้วยเหตุที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้ปีพ.ศ. 2555 เป็นปีแห่งการพูดภาษาอังกฤษ ผู้เขียนมองว่าหากครู อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษนำวิธีสอนแบบฟัง-พูดประยุกต์ไปใช้กับนักเรียนของตัวเองในทุกระดับชั้น ตั้งแต่วัยเรียนจนถึงวัยทำงานก็จะสามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษระดับพื้นฐานของคนไทยทั้งประเทศได้ตามเป้าหมายที่กระทรวงศึกษาธิการตั้งไว้

เอกสารอ้างอิง

- กมลวรรณ นิมวรรณ. (2536). การเปรียบเทียบวิธีสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับวิธีสอนเพื่อการสื่อสารร่วมกับการฝึกแบบฟัง-พูด. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กัลยารัตน์ แก้วดวงแสง. (2533). การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลด้านทักษะการฟังและทักษะการพูด ภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติ กับวิธีสอนแบบฟัง-พูด. ปริญญา นิพนธ์มหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.
- จงกลนี มีมงคล. (2534). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่สอนโดยแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีไวยากรณ์เสริมและไม่มีไวยากรณ์เสริม. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- จूरีย์ จิระกุล. (2512). การทดลองเปรียบเทียบวิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบวิธีแปล (Translation Method) กับแนววิธีของภาษาศาสตร์ (Linguistic Method) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษา.
- นิตยา ประพฤติกิจ. (2526). การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ฝึกหัดครูวิชาเอกภาษาอังกฤษที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครและการฝึกอุปประโยค. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นภาพันท์ ยมาภัย. (2503). การสอนภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาในประเทศไทยโดยวิธีสอนแบบ Oral Approach. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นวรรตน์ รามสูต และบัลลังก์ โรหิตเสถียร. (2554). 2555 ปีแห่งการพูดภาษาอังกฤษ. (ออนไลน์) <http://www.moe.go.th/websm/2011/dec/348.html>
- บุญเรือง ชื่นสุวิมล. (2552). “การสอนพูดภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานสอนได้ด้วยครูไทย ฝึกในไทย”. บทความนำเสนอในการสัมมนาวิชาการภาษาและภาษาศาสตร์ ประจำปี 2552 ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ วันที่ 11 กันยายน 2552.
- _____. (2553). “เทคนิคสำคัญๆ ในการสอนพูดภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐาน”. บทความนำเสนอในการสัมมนาวิชาการภาษาและภาษาศาสตร์ ประจำปี 2553 ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ วันที่ 17 กันยายน 2553.
- ประจบ ปัญญ. (2506). การวัดผลการสอน Articles โดยวิธี Aural Oral Approach ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปวีณย์ บุญปก. (2550). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนผู้ใหญ่โดยการใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูด. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- ปวีณัย บุญปก และ วิชุดา ชุนหนู. (2550). "ALM รีเทิร์น: การกลับมาแก้ปัญหาการ (ไม่) พูดภาษาอังกฤษ ของคนไทย. วารสารศิลปศาสตร์ 7(2). หน้า 163-189.
- ภัทรา เจนพนัส. (2505). การวัดผลการสอน Articles โดยวิธี Aural-Oral Approach ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ยุวดี ทองคำวรรณ. (2512). การสำรวจความคิดเห็นของครูโรงเรียนสาธิต (มัธยม) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่สอนภาษาต่างประเทศ (อังกฤษ และฝรั่งเศส) ต่อวิธีการสอนภาษาตามหลักภาษาศาสตร์. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วันเพ็ญ ชาติวากร. (2516). ความคิดเห็นของนิสิตฝึกสอน นักเรียน และครูพี่เลี้ยง เกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบฟังและพูด. วิทยานิพนธ์มหาครุศาสตรบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สนธยาพรพรชัย ยาท่วม. (2538). การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมบัติ ศิริคงคาสกุล. (2539). ผลการสอนกลวิธีในการสื่อสารที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อำภา โชกจิ. (2503). ครูกับการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Bonomo, M. (1973). An Experimental Comparison of a Structural Approach and Situational Approach to Foreign Language Teaching. *Dissertation Abstracts International* 24:1013.
- Carrasquillo, A.L. and Reyes-Bonilla, M.A. (1993). *The Development of English Oral Communication in Learning Disabled Spanish Speaking Student in Puerto Rico*. [online] Available from: <http://www.cal.org/resources/archive/rgos/special.html>.
- Chesten, K.D. (1968). A Methodological Study Comparing the Aural-Lingual Habit Theory and the Cognitive Code - Learning Theory. *The Modern Language Journal*: 268-279.
- Chunsuvimol, B. (2011). *Drill Still Work*. Paper presented at the Thammasat International Symposium on Language and Linguistics 2011, Dept of Linguistics, Faculty of Liberal Arts, Thammasat University, 23 September 2011.

- Fisher, J.C. (1962). The Application of Linguistic Description and Oral Pattern Practice in Remedial English Composition. *Dissertation Abstract International* 23: 780.
- Hauptman, P.C. (1972) An Experimental Comparison of a Structural Approach and Situational Approach to Foreign Language Teaching. *Dissertation Abstracts International* 5: 4143.
- Johnson, K.R. (1969). A Comparison of Traditional Techniques and Second Language Techniques of Teaching Grammatical Structures of Standard Oral English to Tenth-Grade Negro Students Who Speak a Nonstandard Dialect. *Dissertation Abstracts International* 29.
- Kiany, G.R., Salimi, E.A. and Afshari, H. (2005). Vocabulary learning and recall of Iranian elementary EFL Learners in Audiolingual and Total Physical Response Methods. *International Journal of Applied Linguistics* 145: 289-306.
- Larsen-Freeman, D. (2000). *Techniques and Principles in Language Teaching*. (2nd ed.). Oxford: Oxford University Press.
- Miller, F. (1966). Sequential Patterns of Structures in English Language Compatible with Written Expression of Junior High School Students. *The Journal of Education Research* 59: 201-203.
- Morss, C. (1982). A Comparison of and Oral-Aural Method and a Traditional Method of Directed Vocabulary Instruction with Secondary Students. *Dissertation Abstracts International* 42: 3939.
- Nyeu, F.C. (1970). Differences in the English Language Achievement of Twelfth-Grade Chinese Boys in Taiwan Instructed by the Traditional and the Audio-Lingual Methods. *Dissertation Abstracts International* 31: 936.
- Oller, J.W. and Obrecht, D.H. (1968). Pattern Drill and Communicative Activity: A Psycholinguistic Experiment. *International Review of Applied Linguistic*: 165-174.
- Rashed, M.K.M. (1990). The Effect of the Total Physical Response Method Versus the Audio-Lingual Method on the Rate of Attainment in Listening Comprehension of Egyptian Beginners of English as a Foreign Language. *Dissertation Abstract International* 51: 732.

- Reyes-Bonilla, M.A. (1991). The Effects of the Natural Approach on English Communication Skills in Third-Grade Learning-Disable Students. *Dissertation Abstracts International* 52: 2811.
- Richards, J.C. and Rogers, T.S. (2001). *Approaches and Methods in Language Teaching*. (2nd ed.).Cambridge: CUP.
- Scherer, G. and Wertheimer, M. (1965). "A Psycholinguistic Experiment in Foreign-Language Teaching 1964" Cited in River, W.M. *Teaching Foreign-Language Skills*, pp.52-54. Chicago: The University of Chicago Press.
- Sokol, A.E. (1946). The Army Language Program. *Journal of Higher Education* 17(1): 9-16.
[online] Available from: <http://links.jstor.org>